

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 57 0 Пс 110591 19 Рев 2
Бања Лука, 27.02.2020. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Тање Бундало, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Општине И.С.Г., заступане по Д.К., адвокату из Б.Л., против тужене Републике Српске – Влада – Министарство ..., заступане по Правобранилаштву Републике Српске Бања Лука, ради плаћања дуга, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 110591 18 Пж 2 од 19.02.2019. године, на сједници одржаној 27.02.2020. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Одбија се захтјев тужитељице за накнаду трошкова ревизионог поступка у износу од 1.798,88 КМ.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 110591 14 Пс од 27.12.2017. године тужена је обавезана да тужитељици исплати износ од 133.679,77 КМ са затезном каматом почев од 01.9.2014. године до исплате те да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 4.928,00 КМ, док је преостали дио тужбеног захтјева одбијен и тужитељица обавезана да туженој накнади трошкове спора у износу од 615,00 КМ.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 110591 18 Пж 2 од 19.02.2019. године жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена у погледу одлуке о главном дугу, док је жалба тужитељице уважена и првостепена пресуда преиначена у погледу одлуке о камати и трошковима спора тако што је тужена обавезана да тужитељици исплати камату на износ главног дуга почев од 28.10.2017. године до исплате као и обрачунату доспјелу камату у износу од 102.933,95 КМ те да јој накнади парничне трошкове у износу од 9.801,63 КМ.

Благовременом ревизијом тужена побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се оспорена одлука преиначи или укине и предмет врати на поновно одлучивање.

У одговору на ревизију тужитељица предлаже да се ревизија као неоснована одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитељице да јој тужена на име дуга због незаконите расподјеле концесионе накнаде исплати 133.679,77 КМ са законском затезном каматом.

Тужитељица свој захтјев темељи на тврдњи да је тужена имала обавезу да јој, од концесионе накнаде наплаћене од фирме А., уплати 90% те накнаде, а да јој је уплатила само 70% исте, тако да је без законског основа себи задржала 20% исплаћеног износа концесионе накнаде, па је дужна да јој накнади наведену разлику.

Тужена је у току поступка оспорила основаност захтјева приговором да се тек од 22.6.2014. године расподјела прихода од концесионе накнаде врши у омјеру од 10:90 у корист општине, а спорни дуг се односи на ранији период када је тај омјер био 30:70, што значи да не постоји њен дуг према тужитељици.

Првостепени суд је у својој одлуци, којом је усвојио у цијелости тужбени захтјев у погледу главног дуга, док га је дјелимично усвојио у погледу камата, навео да се у овом случају има примјенити Закон о концесијама („Службени гласник Републике Српске” број 59/13) као *lex specialis*, а у складу са којим је тужена била у обавези да тужитељици исплати 90% концесионе накнаде наплаћене од концесионара А., па да нема мјеста примјени Закона о буџетском систему Републике Српске („Службени гласник Републике Српске” број 121/12 до 15/16, даље: Закон о буџетском систему) који је на другачији начин уредио расподјелу прихода од концесионе накнаде.

Другостепени суд, одлучујући о жалбама странака против првостепене пресуде, прихвата чињеничне и правне закључке првостепеног суда, с тим што, за разлику од првостепеног суда који је тужитељици досудио камату почев од дана утужења, сматра да истој припада камата почев од дана доспјелости њеног потраживања па до исплате.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Из чињеничних навода тужбе, за које је суд везан према одредби члана 53. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске” број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП), произлази да се задржавањем 20% износа наплаћене концесионе накнаде тужена неосновано обогатила на уштрб тужитељице, из чега се може закључити да се тужбени захтјев темељи на институту стицања без основа (члан 210. Закона о облигационим односима-„Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04).

Стога су неприхватљиви приговори ревизије да парничне странке нису биле у облигационо - правном односу и да рјешавање ове правне ствари није у надлежности суда већ органа управе, при чему треба имати у виду да овај

приговор тужена истиче по први пут у ревизији, док у току поступка пред нижестепеним судовима није ставила приговор ненадлежности суда.

Неоснован је и приговор ревизије да је спор требало ријешити у складу са одредбама Закона о буџетском систему само зато што је исти донесен прије Закона о концесијама. Нижестепени судови су правилно закључили да се приликом одлучивања о расподјели концесионе накнаде има примијенити Закон о концесијама, који је у односу на ову материју *lex specialis* у односу на Закон о буџетском систему.

Пошто је пресуда другостепеног суда утемељена на правилној примјени материјалног права, одлучено је као у изреци (члан 248. ЗПП).

Захтјев тужитељице за накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију у износу од 1.798,88 КМ је одбијен јер ова радња није била потребна ради вођења парнице (члан 397. став 1. у вези са чланом 387. ЗПП).

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић